

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 2T/65/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7109011045
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Majerník
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2022:7109011045.3

Uznesenie

Okresný súd Košice I, samosudca JUDr. Miroslav Majerník dňa 20. decembra 2022 v Košiciach, takto

rozhodol:

Podľa § 290 odsek 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 9 odsek 1 písmeno g) Trestného poriadku, trestné stíhanie obžalovaného S. N., nar. XX.XX.XXXX v J., trvale bytom W., F. č. 3, pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin úverového podvodu formou spolupáchatelstva v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2k § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, účinného v čase spáchania činu, na tom skutkovom základe, že

v J. na ul. K. v pobočke T. banky a.s. dňa 09.11.2005 po predchádzajúcej vzájomnej dohode s už odsúdenými W. H. a D. D., ktorí všetko zorganizovali v úmysle získať finančné prostriedky predložil už odsúdený S. F. žiadosť o spotrebný úver č. XXXXXX, na sumu vo výške 150.000,-Sk, ktorý mu pomohol vyplniť a potvrdiť obžalovaný S. N., pričom k žiadosti predložil fiktívne potvrdenie o príjme a o zamestnaní od spoločnosti W. s.r.o. D., pričom pri preverovaní žiadosti bolo zistené, že uvádzané skutočnosti sú fiktívne a úver nebol vyplatený, avšak v prípade ak by bol úver schválený, vznikla by T. banke a.s. škoda vo výške 150.000,- Sk,

zastavuje, pretože tak ustanovuje medzinárodná zmluva.

odôvodnenie:

Prokurátor Okresnej prokuratúry J. I podal dňa 29. marca 2007 na Okresný súd J. I obžalobu pod sp. zn. X Pv XXX/XX na obvineného S. N. a spol. pre skutok konkrétne uvedený vo výrokovej časti tohto uznesenia a právne kvalifikovaný tak ako je uvedené tamtiež.

Podľa § 290 ods. 1 Tr. por. ak vyjde najavo mimo hlavného pojednávania niektorá z okolností odôvodňujúcich zastavenie trestného stíhania podľa § 281 ods. 1 alebo 2 alebo prerušenie trestného stíhania podľa § 283 ods. 1 alebo 2, súd trestné stíhanie zastaví alebo preruší..

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku trestné stíhanie nemožno začať a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva.

Jednou zo základných multilaterálnych zmlúv, ktorou sa Slovenská republika musí riadiť, je aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol prijatý v roku 1950 (ďalej „Dohovor“), a ktorý sa stal súčasťou nášho právneho poriadku na základe oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí bývalej Českej a Slovenskej federatívnej republiky o dojednaní Dohovoru, ktoré bolo uverejnené v Zbierke zákonov pod číslom 209/1992 Zb.

Článok 6 ods. 1 tohto Dohovoru stanovuje, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý

rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z tohto článku teda vyplýva právo na konanie spravodlivé (spravodlivý proces), verejné a právo na to, aby každá vec bola prejednaná nezávislým a nestranným súdom v primeranej lehote. Dohovor exaktne nestanovuje dobu, ktorú trestné stíhanie od jeho začatia až po jeho skončenie môže najviac trvať. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý Dohovor v poslednej inštancii aplikuje, však v rámci viacerých rozhodnutí, ktoré budú spomenuté v ďalšej časti tohto odôvodnenia, dáva odpoveď na to, čo už prejednaním veci v primeranej lehote nie je.

Zo skutku uvedeného v obžalobe je zrejmé, že skutok mal byť spáchaný takmer pred sedemástimi rokmi. Túto dobu - takmer 17 rokov trvá trestné konanie obžalovaného, z toho pätnásť rokov po podaní obžaloby bez možnosti nariadiť hlavné pojednávanie vzhľadom na zdravotný stav obžalovaného. Súd si dostatočne zodpovedne uvedomuje, že z textu článku 6 Dohovoru nevyplýva pre súd priama povinnosť zastaviť takto dlho trvajúce trestné stíhanie, avšak Dohovor takúto možnosť nevyklučuje, pričom, ako bude ďalej uvedené, v niektorých extrémnych prípadoch je možné dospieť k záveru, že takúto dlhú dobu trvajúci proces je priam nevyhnutné zastaviť, pretože v konečnom dôsledku dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Samosudca považuje za potrebné poukázať v súvislosti s doposiaľ trvajúcou dĺžkou trestného stíhania na ďalšie zásadné okolnosti bezprostredne súvisiace s dĺžkou konania, tentokrát nielen smerom do minulosti, ale aj smerom do budúcnosti. Na tomto mieste má súd za potrebné poukázať na zdravotný stav obžalovaného, ktorý utrpel mozgovú príhodu v dôsledku čoho ochrnil, je pripútaný na lôžko, nevie rozprávať, nedá sa s ním komunikovať a nie je schopný na žiadne právne úkony, čoho následkom bolo rozhodnutie Okresného súdu W. sp. zn. XPs/X/XXXX zo dňa 11.06.2009, ktorým bol menovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony a zároveň mu bol ustanovený opatrovník na zastupovanie v bežných a podstatných veciach so súhlasom opatrovníckeho súdu. Zároveň konajúci súd zvýrazňuje znaleckého posudok vypracovaný v predmetnej trestnej veci psychiatrickou K. podľa záverov ktorého nemožno očakávať zlepšenie nezvratného, trvalého úpadku neurokognitívnych funkcií a regresu sociálnych funkcií.

Za dôvodné má súd popísať priebeh trestného stíhania vedeného v predmetnej trestnej veci, kde uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru Košice pod F. zo dňa 17.02.2006 bolo podľa § 199 ods. 1 Tr. por. začaté trestné stíhanie pre trestný čin úverového podvodu v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. Uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru Košice pod ČVS: V. zo dňa 22.05.2006 bolo podľa § 206 ods. 1 Tr. por. vznesené obvinenie S. pre trestný čin úverového podvodu v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. Uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru Košice pod ČVS: V. zo dňa 19.09.2006 bolo podľa § 206 ods. 1 Tr. por. vznesené obvinenie W. a D. ako organizátorom podľa § 10 ods. 1 písm. a) pre trestný čin úverového podvodu v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. a S. ako pomocníkovi podľa § 10 ods. 1 písm. c) pre trestný čin úverového podvodu v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. Uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru Košice pod ČVS: V. zo dňa 11.12.2006 bolo podľa § 228 ods. 2 písm. a) Tr. por. prerušené trestné stíhanie obvinených 1) JG. 2) W., 3) D. a 4) JB. stíhaných ad 1) pre trestný čin úverového podvodu v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., ad 2), 3) ako organizátorov podľa § 10 ods. 1 písm. a) pre trestný čin úverového podvodu v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. a ad 4) ako pomocníka podľa § 10 ods. 1 písm. c) pre trestný čin úverového podvodu v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., lebo nebolo možné pre neprítomnosť obvineného S. vec náležite objasniť. Uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru Košice pod ČVS: V. zo dňa 03.01.2007 bolo podľa § 228 ods. 5 Tr. por. rozhodnuté o pokračovaní v trestnom stíhaní obvinených 1) S. 2) W., 3) D. a 4) S., stíhaných ad 1) pre trestný čin úverového podvodu v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., ad 2), 3) ako organizátorov podľa § 10 ods. 1 písm. a) pre trestný čin úverového podvodu v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. a ad 4) ako pomocníka podľa § 10 ods. 1 písm. c) pre trestný čin úverového podvodu v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., lebo dôvod na prerušenie pominul.

Uznesením Okresného súdu J. sp. zn. 2T/38/2007 zo dňa 07.07.2009 bol podľa § 21 ods. 1 Tr. por. zák. č. 141/1960 Zb. vylúčený obžalovaný S. zo spoločného konania na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 2T/65/2009, nakoľko manželka - opatrovníčka obžalovaného S. na uvedenom hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaný dňa 07.04.2009 dostal cievnú príhodu, kde ochrnul a bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony.

Uznesením Okresného súdu J., sp. zn. 2T/65/2009 zo dňa 31.05.2010 bolo podľa § 290 ods. 1 Tr. por. z dôvodov podľa § 228 ods. 2 písm. b) Tr. por. prerušené trestné stíhanie obžalovaného JB.

Od roku 2010 bolo na základe lekárskeho správ, žiadaných od manželky obžalovaného, ako jeho opatrovníčky zistené, že stav menovaného sa doposiaľ nezmenil., t.z. následky po mozgovej príhode sú trvalého charakteru, bez perspektívy na zlepšenie jeho zdravotného stavu a adekvátne komunikácia s orgánmi štátnej správy nie je možná.

Okresný súd J. vo veci 2T/65/2009 uznesením zo dňa 28.11.2022 rozhodol o pokračovaní v trestnom stíhaní obžalovaného S.

Konanie kladené obžalovanému za vinu je kvalifikované ako trestný čin úverového podvodu formou spolupáchateľstva v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2 k § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, účinného v čase spáchania činu za ktoré trestný zákon umožňuje uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 1 až 5 rokov.

Na základe vyššie uvedených skutočností sa súd zaoberal najmä skúmaním zásadnej otázky, a to, či takmer po sedemnástich rokoch trestného stíhania, ktoré bolo zapríčinené predovšetkým ťažkou duševnou chorobou obžalovaného bez perspektívy zlepšenia, je ešte vôbec prípustné a zároveň dôvodné vo veci konať z hľadiska zásady práva na spravodlivý proces. To všetko aj s prihliadnutím na reálne očakávania, podľa ktorých nemožno s prihliadnutím na závery znaleckého posudku očakávať zlepšenie zdravotného stavu obžalovaného, až za absurdného, doslova morbidného očakávania smrti obžalovaného odôvodňujúceho zastavenie trestného stíhania. Už teraz je však celkom zrejmé, že túto trestnú vec nebude možné reálne prejednať a rozhodnúť. Aj prípadné, súdom prajúce, zlepšenie zdravotného stavu obžalovaného by znamenalo, že následné akékoľvek meritórne rozhodnutie prvostupňového súdu by bolo napadnuté opravným prostriedkom niektoej z procesných strán poukazujúc na výpoveď obžalovaného z prípravného konania. Pritom netreba nijak zvlášť zdôrazňovať, že akokoľvek by vec bola zložitá, štát ako orgán moci musí mať k dispozícii také prostriedky, aby ju neprerokúval v čase, ktorý viac než podstatne presahuje jedno desaťročie a to bez toho, že by na tom niesol vinu obžalovaný napríklad vyhýbaním sa trestnému stíhaniu, čo sa však z jeho strany v tejto veci nijak nenastalo. Nemožno konštatovať, žeby za svoj zdravotný stav obžalovaný zodpovedal a teda týmto sa vyhýbal trestnému stíhaniu. Z tohto stručného sumáru vyplýva, že priesťahy v konaní aj pri najreštriktívnejšom výklade voči obžalovanému, neboli spôsobené konkrétnymi konaniami obžalovaného.

Konštatovaniu porušenia článku 6 ods. 1 Dohovoru musí predchádzať test proporcionality. Pre vykonanie tohto testu je najskôr potrebné skúmať:

a) faktory, ktoré sú významné pre posúdenie dĺžky konania z hľadiska priesťahov spôsobených orgánmi štátu vo vzťahu k celkovej dĺžke konania, závažnosti trestného obvinenia, rozsahu a obtiažnosti predmetu trestného konania, a v neposlednom rade aj rozsah osobitnej záťaž, ktorej je vystavený obvinený v súvislosti s dĺžkou trestného konania, k priesťahom v konaní, ktoré boli spôsobené obvineným, však nie je možné prihliadať.

b) faktory dôležité pre posúdenie účelu trestu, ako napríklad nevyhnutnosť ochrany spoločnosti pred konkrétnym páchatelom trestného činu, ktorá musí byť vždy posúdená vo svetle života, ktorý páchatel viedol od spáchania stíhaného skutku do vynesenia rozhodnutia; zistenie či obvinený skutočne potrebuje výchovu k riadnemu životu prostredníctvom uloženia akéhokoľvek trestu; reálnu účinnosť prípadného trestu s ohľadom na výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti v súvislosti s odstupom od doby kedy prišlo k spáchaniu trestného činu.

Až po analýze vyššie uvedených faktorov je možné urobiť záver o tom, či prípadné obmedzenie osobnej slobody páchatel'a v dôsledku uloženého trestu, resp. obmedzenie jeho základných práv vyplývajúce zo samotného trestného konania, sú ešte v primeranom (proporcionálnom) pomere k ochrane verejného

záujmu. Je nepochybné, že s predlžujúcou sa dĺžkou trestného stíhania sa vytráca základný vzťah medzi trestným činom a ukladaným trestom. Doba medzi trestným konaním páchatela a vynesením konečného rozhodnutia má bezprostredný vplyv na účel trestu, ktorý má byť uložením konkrétneho trestu dosiahnutý. So zväčšujúcim sa časovým odstupom od spáchania trestných činov sa oslabuje tak prvok individuálnej ako aj generálnej prevencie. Rovnako spôsobilosť trestu výchovne pôsobiť na spoločnosť je po tak dlhej dobe výrazne znížená. Otázkou zastavenia trestného stíhania z dôvodu uplynutia neprimerane dlhej doby jeho trvania sa už zaoberali sudy Slovenskej republiky, napr. Krajský súd v Trnave v konaní 5To/85/2009, Krajský súd v Bratislave v konaní 2To/255/2002, tiež Najvyšší súd SR. Ten v konaní 3Tz/2/2003 (rozhodnutie uverejnené aj v Zbierke súdnych rozhodnutí pod číslom Tpj 5/04) uviedol niekoľko dôležitých skutočností, ktoré pre ich zásadný význam z hľadiska možnosti zastavenia trestného stíhania vo veci uvedie samosudca aj v tomto odôvodnení nižšie.

Najvyšší súd SR v skôr spomenutom rozhodnutí predovšetkým uviedol, že zastavenie trestného stíhania pre neúmernú dĺžku konania z dôvodu uvedeného v § 11 ods. 1 písm. h) vtedy účinného Trestného poriadku /teraz § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku/ s poukazom na článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, neprichádza v zásade do úvahy, lebo žiadna medzinárodná zmluva k takému postupu Slovenskú republiku nezaväzuje. Neúmernú dĺžku konania môže súd zohľadniť pri výmere trestu, a tak poskytnúť dotknutej osobe spravodlivé zadosťučinenie. Okrem tohto záveru však Najvyšší súd SR uviedol i to, že uplynutie doby viac ako ôsmich rokov od vznesenia obvinenia je možné z hľadiska práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru považovať za extrémny prípad, ktorý odôvodňuje zastavenie trestného stíhania na základe vtedajšieho § 11 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku per analogiam. Treba dodať, že v teraz prejednávanej veci táto doba prevyšuje dvojnásobok doby ôsmich rokov, a to ešte nebolo nariadené hlavné pojednávanie a nebolo na hlavnom pojednávaní meritorne rozhodnuté.

Samosudca poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.05.2012 sp. zn. 1Tost/12/2012 z ktorého vyplýva, že Ústava Slovenskej republiky má povahu základného prameňa práva, ktorý je nadradený voči všetkým ostatným prameňom práva. V prípade, že ústavná úroveň úpravy verne prenáša do vnútroštátneho právneho poriadku záväzky z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ústavná úprava bude slúžiť ako základňa ich praktickej aplikácie v právnej praxi Slovenskej republiky. Ústava Slovenskej republiky v článku 48 odsek 2 zaručuje, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 zakotvuje, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Pri posudzovaní lehoty je potrebné prihliadať na zložitosť prípadu, chovanie osôb, ktoré mohli prispieť k prietahom a tiež k spôsobu, akým štátne orgány záležitosť prejednávali. Vo výnimočných prípadoch Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ESLP) uznal za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi lehotu 6 rokov. Svojimi dôsledkami v kontexte desiatich rokov (v tam prejednávanom prípade) od spáchania obžalobného skutku môžu nadobudnúť charakter odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae). V tomto smere samosudca poukazuje aj na ďalšie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 04.02.2014 sp. zn. 2Tdo V 21/2013, v ktorom Najvyšší súd SR uviedol, že dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obtiažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 (teraz § 39 ods.1 Trestného zákona) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby stanovenej zákonom, resp. v zmysle judikatúry ESLP za istých okolností i meritorne ukončenie veci zastavením trestného stíhania, alebo oslobodením spod obžaloby.

V zásade možno konštatovať, že Európsky súd pre ľudské práva považuje za neúmerne dlhé konanie už konanie, ktoré presahuje dobu šiestich rokov. Z judikatúry zmluvných strán Dohovoru možno zistiť, že dotknuté osoby, napr. v prípadoch Q. (Nórsko), W. T. (Spolková republika Nemecko) sa pred vnútroštátnymi súdmi domáhali zastavenia trestného stíhania práve s poukazom na to, že v ich prípadoch bol porušený článok 6 Dohovoru. Tieto požiadavky dotknutých osôb neboli vnútroštátnymi súdmi akceptované, a preto sa obe tieto osoby obrátili na Európsky súd pre ľudské práva. Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutiach Q. versus Nórsko z 26. septembra 2001 a W. T. versus Spolková republika Nemecko z 12. októbra 2000 konštatoval, že vnútroštátne sudy poskytli náhradu za namietané

porušenie práva zakotveného v článku 6 Dohovoru tým, že v dôsledku zistenia neprimeranej dĺžky trestného konania uložili páchatelom minimálne tresty, aké povoľujú príslušné ustanovenia trestného vnútroštátneho práva, a preto ďalšie zadostučinenia im nepatria.

So zreteľom na obsah Dohovoru a osobitne jeho článkov 6, 13 a 41 možno vo všeobecnosti uviesť, že jeho signatári nešli v prípadoch porušenia ľudských práv a slobôd uvedených v článku 6 až tak ďaleko, že by trestné stíhanie páchatelov trestnej činnosti bolo možné vždy zastaviť len preto, že sa toto v primeranej lehote neukončilo. Možno konštatovať, že najmä v prípadoch závažnej trestnej činnosti by zastavenie trestného stíhania len preto, že toto trvá neprimerane dlhú dobu, bolo zjavne v zásade kontraproduktívne, lebo by sa vlastne uprednostňovali práva páchatelov závažnej trestnej činnosti pred ich obeťami.

Z odôvodnení vyššie citovaných rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva však vyplýva, že zastavenie trestného stíhania v prípadoch neúmerne dlhej doby takéhoto stíhania nie je celkom vylúčené, avšak musí ísť o extrémny prípad. Na tomto mieste samosudca poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 5. februára 2007 sp. zn. 1T/20/98 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. októbra 2008 sp. zn. 3T/13/2008, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie obžalovaných podľa § 223 ods. 1 Trestného poriadku, s použitím § 11 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku). Napokon možno poukázať aj na trestné veci prejednávané na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica vedené pod sp. zn. BB-3T/29/2015, resp. 3T/7/2016 kde spomenutý súd tiež postupom podľa § 244 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu uvedenom v § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie, lebo od spáchania skutku do podania obžaloby uplynula doba pätnásť rokov.

Z týchto záverov možno vyvodiť záver, že úlohou každého súdu, ktorý eventuálne uvažuje o zastavení trestného stíhania, je posúdiť, či v konkrétnej veci ide o extrémny prípad odôvodňujúci zastavenie trestného stíhania. Je potrebné si uvedomiť, že nie je možné dať jednoznačnú odpoveď ohľadne stanovenia doby, nad ktorú trestné stíhanie už nie je prípustné. Ako to vyplýva zo skôr uvedených skutočností z rozhodovacej činnosti súdov, je pri posudzovaní tejto otázky potrebné brať do úvahy závažnosť protispoločenskej činnosti, náročnosť konania, mieru, akou sa na pried'ahoch v konaní podieľal samotný obvinený, i ďalšie okolnosti prípadu, ktoré nie je možné taxatívne vymenovať. Až po posúdení všetkých týchto faktorov v ich komplexnosti a príčinných súvislostiach bude môcť dať súd v tom ktorom prípade odpoveď na to, či k pried'ahom došlo alebo nie a následne, či existencia takýchto pried'ahov mala za následok tak závažné porušenie práva na spravodlivý proces v primeranej dobe, že je potrebné pristúpiť ku kroku, ktorý by mal byť v demokratickej spoločnosti len z tohto dôvodu veľmi výnimočným - k zastaveniu trestného stíhania.

Podľa názoru vec rozhodujúceho samosudcu v tomto prípade išlo o takýto extrémny prípad, pričom zastavenie trestného stíhania nielenže v tomto prípade je možné, ale dokonca ho súd považuje za nevyhnutné. Na tomto mieste súd poukazuje na osobitosti tohto prípadu, ktoré ho viedli k tomuto záveru, a tieto možno zhrnúť nasledovne. Na prvom mieste je potrebné spomenúť skutočne neobvyklú dĺžku konania - takmer 17 rokov. Takúto dĺžku konania, kedy ku samotnému hlavnému pojednávaniu pred súdom prakticky ešte nedošlo, treba bez akýchkoľvek pochybností považovať za neobvykle extrémny prípad. Ďalšou skutočnosťou hodnou zreteľa pri hodnotení doterajšej dĺžky konania a predpokladanej dĺžky konania pred súdmi, ktorá predĺži čas takmer 17 rokov s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou o minimálne rok a viac, je reálne očakávanie dokazovania v tejto veci. Nie je síce určujúcou, ale predsa len jednou zo zásad trestného konania je zásada jeho hospodárnosti, pričom tu by sa zrejme súd pravdepodobne nemohol vyhnúť predvolávaniu svedkov a v prípade ich účasti aj preplácaniu svedočného v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku. Súd opäť zdôrazňuje, že nejde a nemôže ísť o určujúci princíp konania, avšak posúdenie zmysluplnosti očakávaných výdavkov vo vzťahu k predpokladanému efektu v tejto súvislosti musí byť súčasťou jeho úvah. Posledným zo zásadných faktov, ktorý zohral úlohu pri závere súdu, že ide o naozaj extrémny prípad neprimerane dlhého konania, u ktorého je potrebné trestné stíhanie zastaviť, súvisí s predpokladaným konečným efektom trestného stíhania, teda predpokladaným rozsudkom vo veci - či už pre prípad uznania, alebo neuznania viny. Tu je možné konštatovať, že aj pri prípadnom uznaní viny by súd určite aplikoval minimálne ustanovenie § 39 Trestného zákona. Rozhodnutie súdu po viac ako sedemnástich rokoch od spáchania trestného činu v tomto prípade vyvoláva zásadné rozumné pochybnosti o spoločenskej nebezpečnosti konania páchatela. Posledne spomenutá okolnosť, podmieňujúca hodnotenie tohto

prípadu ako prípadu extrémneho, takisto súvisí s už spomenutou hospodárnosťou konania. Veľmi zjednodušene povedané, potreba akademického výroku v tejto veci za situácie, kedy sa prvostupňový súd a s najväčšou pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou aj odvolací súd kvôli takémuto výroku budú musieť vecou zaoberať naozaj pomerne dlhý čas - meraný zrejme v rokoch a nie v mesiacoch, nevyváži nevyhnutnosť vynaloženia predpokladaných nákladov súvisiacich s touto vecou - tak časových, ako aj materiálnych. Na základe vyššie uvedených skutočností súd konštatuje, že aplikácia zákonom predvídaných obmedzení základných práv (vykonanie hlavného pojednávania spojeného s meritórnym rozhodnutím o obžalobe v podobe akéhokoľvek trestu) by v tomto konkrétnom prípade neobstála v hore uvedenom teste proporcionality, a to z dôvodov ktoré sú uvedené vyššie.

Všetky vyššie uvedené zistenia, skutočnosti a závery znamenali rozhodnutie samosudcu o zastavení trestného stíhania proti obžalovanému Jurajovi Pástorovi pre konanie uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia. Súd teraz prejednávanú trestnú vec považoval na základe skôr uvedených argumentov za taký extrémny prípad, ktorý v súlade s Trestným poriadkom a medzinárodnou zmluvou dovoľuje bez akýchkoľvek pochybností aplikovať Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd s výsledkom neprípustnosti trestného stíhania vo veci a zastavenia trestného stíhania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu môžu prokurátor aj obvinený podať sťažnosť, a to v lehote 3 (troch) pracovných dní od jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Košice I. Sťažnosť má odkladný účinok.